

59. Bratislavské
hudobné
slávnosti

BHS

20.9. –
– 6.10.
2024

Autor diela: Juraj Čútek

21. 9. 2024

16.00

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen
Európskej
asociácie
festivalov

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

59. Bratislavské hudobné slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Záštitu nad 59. ročníkom BHS prevzal
prezident Slovenskej republiky
Peter Pellegrini.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažitková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

59. Bratislavské hudobné slávnosti

© Peter Brenkus

Quasars Ensemble

Ivan Buffa, dirigent

Leo Konno, koto

Zdeněk Folprecht (1900 – 1961)

**Concertino pre deväť sólových nástrojov,
op. 21** 15'

Toccata

Intermezzo

Finale

Dai Fujikura (1977)

Koncert pre koto 25'

Aaron Copland (1900 – 1990)

Apalačská jar (1944) 25'

Very slowly – Allegro – Moderato – Fast –

Subito allegro – As the first (Slowly) –

Doppio movimento – Moderato (like a prayer) –

Andante (Coda)

Quasars Ensemble účinkuje na koncerte 59. ročníka BHS v tomto zložení:

Eric Lamb, flauta, **Robert Holota**, hoboje, **Jozef Eliáš**, klarinet, **Peter Kajan**, fagot, **Mario Ortega**, lesný roh, **István Siket**, trúbka, **Kristóf Ádám**, trombón, **Tamás Schlanger**, bicie nástroje, **Diana Buffa**, klavír, **Vira Zhuk**, husle, **Olivia De Prato**, husle, **Hanan Santos**, husle, **Peter Mosorjak**, husle, **Adam Debski**, viola, **Daniel Moser**, viola, **Ján Bogdan**, violončelo, **Arne Kircher**, violončelo, **Maximilian Oelz**, kontrabas

K dnes už zabudnutým talentom českej neoklasicistickej generácie, ktorá mala priamy vplyv na rozvoj kultúrnych inštitúcií na Slovensku, patril rodák z Turnova **Zdeněk Folprecht**. Počas zlatých časov pražského konzervatória študoval kompozíciu práve u Josefa Bohuslava Foestera a na majstrovskej škole u Vítězslava Nováka, ako aj dirigovanie u Václava Talicha. Ako dirigent od roku 1923 pôsobil najskôr v Opere SND v Bratislave, od roku 1939 aj v pražskom Národnom divadle. Okrem veľkých dramatických diel (*Lásky hra osudná*, *Zlomené srdce*), kantát (*Hymnus Vzkriesenia*, *České jaro* – za obidve získal cenu Českej akadémie vied a umenia) a niekoľkých symfonických a koncertantných skladieb (4 symfónie, *Symfonieta*, klavírny a huslový koncert) bol autorom viacerých zborových a piesňových cyklov (vrátane niekoľkých zbierok úprav českých a slovenských ľudových piesní) a množstva komornej hudby (tri sláčikové kvartetá, dychové a sláčikové kvinteto, *Malá suita v starom slohu pre flautu a harfu*, *Sonatína* a *Capriccio* pre husle a klavír, *Suita* pre klavír), v ktorej sa výrazne vyníma trojčastové **Concertino pre deväť sólových nástrojov, op. 21**. Dielo štyridsaťročného skladateľa odhaľuje špecifický charakter českej neoklasicistickej scény, pre ktorú bola rovnako samozrejماً ľahkosť a sviežosť nového výrazu, ako to bolo u skladateľov francúzskej proveniencie alebo u mladého Paula Hindemitha. Možno v nej započuť aj ozveny janáčkovského folklóru s typickou úsečnou melodikou. Dominuje však predovšetkým práca s metrom, zrozumiteľná formová výstavba, ako aj plastické kontúry vystužené chromatikou, výrazným dynamickým nábojom a progresívnou harmóniou. Skladba bola dokončená v októbri 1940 a už v nasledujúcom roku bola poctená cenou Českého spolku pre komornú hudbu v Prahe. Po prvý raz ju uviedlo 4. januára 1942 v priestoroch pražského Československého rozhlasu legendárne České noneto, ktoré patrí v súčasnosti k najdlhšie pôsobiacim komorným telesám na svete.

Rodák z Osaky **Dai Fujikura** patrí k najúspešnejším a najplodnejším skladateľom svojej generácie. Hoci od svojich pätnástich rokov žije v Londýne, svojou estetickou koncepciou, podobne ako jeho slávni generační predchodcovia Tōru Takemitsu a Toshio Hosokawa,

plynulo nadväzuje na tradíciu prepájania japonskej kultúry s výtvarnými európskej modernej hudby. Je nadšeným propagátorom tradičných japonských nástrojov, pre ktoré skomponoval množstvo sólových skladieb. Študoval u významného anglického skladateľa Georgea Benjamina, jeho mentorom však bol aj Pierre Boulez. Je autorom dvoch oper, mnohých inštrumentálnych koncertov (4 klavírne koncerty, 2 koncerty pre lesný roh, koncerty pre flautu, fagot, violončelo, zobcovú flautu, trombón, tubu), ako aj početnej komornej a vokálnej hudby.

Koncert pre koto patrí k najnovším skladateľovým koncertantným dielam. Inšpiráciou k jeho vzniku sa stal mladý japonský virtuóz na tento nástroj Leo Konno, ktorého interpretačné majstrovstvo stálo aj za vznikom autorovej sólovej skladby s názvom *Ryu*. Jej materiál sa napokon zdal skladateľovi vhodný aj pre ďalšie spracovanie, vďaka čomu vznikol koncert, v ktorom sa jemný zvuk strunového nástroja ocitá v obkolesení citlivo uchopených úlomkov vlastného, rituálne pôsobiaceho motorického zdroja. Samotné koto je tradičným strunovým nástrojom, akousi japonskou harfou, resp. gitarou, aká sa vyskytuje vo viacerých ázijských krajinách. Do Japonska sa dostalo v 7. – 8. storočí, jeho priamym predchodcom je čínsky gučeng, avšak podobné nástroje môžeme pozorovať aj v Kórei (kajagüm), Vietname (dan tranh), Iráne (santur) či Mongolsku (yatga), niekomu môže dokonca pripomínať aj cimbal. Jeho dĺžka je približne 180 cm a vyrobený je z dreva paulovnie plstnatej. Prostredníctvom pohyblivých kobyliek je pozdĺž celého korpusu napnutých trinásť strún, na ktorých sa hrá palcom, ukazovákom a prostredníkom, pričom na prsty je možné nastoknúť aj slonovinové brnkadlo. Existujú typy kota s väčším počtom strún, princíp ladenia pomocou zmeny pozície kobyliek však zostáva rovnaký. Kým v stredoveku sa používalo najmä pri rituáloch v chrámoch a svätyniach, neskôr bolo obľúbené aj na cisárskom dvore.

Daia Fujikuru zaujíma hudba ako komplexný fenomén. Pri práci na akomkoľvek sólovom diele komunikuje priamo s interpretom a necháva sa inšpirovať jeho improvizáciou. Proces vzniku diela s ním neustále konzultuje, takže výsledkom často býva prirodzene pôsobiaci a „na mieru ušitý“ tvar. Nebolo tomu inak ani v prípade komponovania

pre koto, na ktorom sa medzičasom skladateľ naučil aj sám hrať. Vzájomné diskusie medzi ním a interpretom sa však netýkali výlučne technických aspektov hry na koto. Skladateľa ešte oveľa viac fascinuje vzťah interpreta k nástroju, jeho dôvody, prečo sa rozhodol zasvätiť mu svoj život. Interpretova vášeň a oddanosť svojmu nástroju sú pre skladateľa nesmierne cenným a bohatým zdrojom inšpirácie. Komponovanie pre japonské nástroje so sebou nevyhnutne prináša povinné štúdium ich špecifických techník. Spôsob, akým boli vyvinuté a po stáročia zdokonaľované, je často inovatívny a pripomína paralelný vývoj s ich spriaznenými európskymi ekvivalentmi. Takéto dielo predstavuje výzvu pre každého skladateľa, predovšetkým v oblasti prepájania techník hry tradičných historických nástrojov s výrazovými prostriedkami súčasnej artificiálnej hudby.

Neoklasicizmus sa striktne vymedzoval proti malomeštiactvu a snobizmu, čo konformne signalizovali Milhaudove balety *Vôl na streche* (1919) a *Stvorenie sveta* (1923). Vyhovovala mu jednoduchá krása Haydnovej sonáty so suitou F. Rameaua, ale neodmietal ani Bachov a Palestrinov kontrapunkt, ba dokonca ani hudbu gotiky či gregoriánskeho chorálu; obdivoval sinfonie i opery starých barokových majstrov s antickými námetmi v rovnakej miere ako koncerty Bachových synov, nebál sa ani pracovať s citátmi a alúziami. Medzi starofrancúzsky vyvážené póly rozumu a citu pokojne vpustil idióm džezu, uprednostnil diatoniku pred chromatikou, zvolil plynulú rytmickú pulzáciu a celkom si vystačil s veľkosťou malého orchestra.

Prvou dámou neoklasicizmu sa stala azda najznámejšia pedagogička kompozície Nadia Boulanger, ktorá popri mladšej, predčasne umierajúcej sestre Lili ovplyvňovala v Paríži doslova chod hudobných dejín. Estetickým „požehnaním“ sa v medzivojnovom období stal termín „mladá klasickosť“ Feruccia Busoniho a manifest *Kohút a harlekýn* (1918) Jeana Cocteaua v sprievode pohodlnej „parádnej“ hudby „na každý deň“ vizionára Erika Satieho. Centrom avantgardného snaženia sveta bol parížsky Montparnasse. Azda ani neexistoval vtedy umelec, ktorý by aspoň chvíľu v tejto univerzálnej mekke umenia nepobudol.

Podobne ako množstvo ďalších progresívnych umelcov, aj mladý Američan **Aaron Copland** sa začiatkom 20. rokov ocitá v Paríži, aby v triede Nadie Boulanger pre svoje moderné tvorivé vízie našiel originálne riešenie. Zaujímal sa o filmovú hudbu, folklór aj experimentálne atonálne smery, vďaka čomu jeho tvorba prechádzala niekoľkými búrlivými fázami, aby napokon dospela do uspokojivej komplexnej koherentnej fúzie parížskeho neoklasicizmu s idiómom džezu. K najvydarenejším a najúspešnejším skladateľovým výtvorom nepochybne patrí balet s názvom **Apalačská jar**, objednaný nadáciou klaviristky a filantropky Elisabeth Sprague Coolidge na podnet slávnej choreografky a tanečnice Marthy Graham, ktorá si od Coplanda vypýtala balet na americký námet. V Spojených štátoch to pre každého skladateľa znamenalo niečo ako splnený sen. Veľkorysosť mecenášky Coolidgeovej sa totiž stihla podpísať pod vznik množstva nových, prevažne kvartetových komorných diel z pera najúspešnejších Coplandových súčasníkov, nehovoriac o mimoriadnom umeleckom zjave modernej a mimoriadne inšpiratívnej americkej primabaleríny, pre ktorú mala baletná kompozícia vzniknúť. Radosť zo slobody umelcom začiatkom 40. rokov kazila ďalšia svetová vojna, ktorej hrôzy najvernejšie komentoval príkry realizmus sugestívne koncipovaných prác z dielne expresionistov, konfrontovaná s ňou však bola celá umelecká komunita, vrátane presvedčeného ľavičiara Coplanda.

Po mnohých zásadných premenách skladateľ nakopon skomponoval štrnásťčastový balet, ktorého jednotlivé časti predstavujú akési výjavy zo života manželského páru prisťahovalcov v Pensylvánii 19. storočia. Dejová osnova je pomerne voľná a zahŕňa najmä scény lásky snúbencov a ich očakávania z novej etapy života, zoznámenie so susedmi a usadenie sa v novom dome. Dielo preto možno chápať aj ako oslavné pastorále lásky a materstva. Z kapacitných dôvodov bol Copland nútený partitúru písať pre oklieštený komorný súbor trinástich nástrojov – zdvojeného sláčikového kvarteta, kontrabas, dychových nástrojov a klavíra. Jeho absolútnu koncentráciu na kvalitu hudobnej výpovede na úkor mimohudobného deja podčiarkuje fakt, že dlho svoje dielo nazýval „*Baletom pre Marthu*“. Krátko pred premiérou

však hlavná protagonistka prišla s návrhom pomenovať ho ako *Apalačská jar*, inšpirovaná veršom z básne *The Bridge* (Most) od amerického básnika Harta Cranea, ktorý však nemal žiadnu súvislosť s dejom baletu. Aj preto sa tento názov stal príčinou mnohých nedorozumení, keďže význam anglického slova „spring“ môže okrem jari evokovať napríklad aj „prameň“. Copland si tento ambivalentný názov v angličtine (*Appalachian Spring*) uvedomoval a zámerne si ho ponechal, aby sa na každej, subjektívne poňatej asociácii v súvislosti s Apalačskými vrchmi, ako aj na vystihnutí amerického charakteru svojho diela mohol dobre zabávať.

Premiéra baletu sa uskutočnila 30. októbra 1944 v Coolidge Auditorium (Knížnica kongresu) vo Washingtone s Marthou Graham v hlavnej úlohe. Autorom scény bol americký umelec, nábytkový dizajnér a záhradný architekt japonského pôvodu Isamu Noguchi, ktorý už participoval na viacerých predošlých produkciách Tanečnej spoločnosti Marthy Graham.

Balet bol prijatý mimoriadne priaznivo a už v roku 1945 zaň skladateľ získal prestížnu Pulitzerovu cenu. Kvôli veľkému úspechu baletnú hudbu spracoval do podoby o čosi kratšej sedemčastovej suity, ktorú efektne zinsťumentoval pre veľký symfonický orchester. Obdivuhodná však je hlavne výrazová pestrosť, ktorú Copland dosiahol práve v originálnej verzii diela s takými limitovanými možnosťami malého hudobného telesa. Aj preto bola suite následne vydaná aj pre pôvodné obsadenie trinástich nástrojov.

Suita je vlastne niekoľkočastovým cyklom vzájomne prepojených častí, prirodzene ohraničených viacerými výraznými tempovými zmenami, ktoré dokopy tvoria jeden kompaktný hudobný celok. Vďaka tomu patrí *Apalačská jar* k najpestrejším a zároveň najucelenejším Coplandovým dielam. Nálada skladby je optimistická až idylická, plná nádeje, s občasným nádychom amerického pátosu, ktorý však nikdy neskĺzne do vysloveného gýču. Jeho inštrumentácia je striedma a mimoriadne účinná, takže celková štruktúra pôsobí veľmi prehľadne. Polyfonické úseky fungujú takmer výlučne na diatonickom harmonickom princípe, vďaka čomu sú občasné strety

disonantnejších intervalov dokonale uhladené. O to viac upriamil skladateľ pozornosť na prácu s rytmickou zložkou, ktorá sa najväčšmi podieľa na celkovom kontrastnom priebehu diela a vytvára množstvo charakteristických tanečných nálad. Jej pokojný úvod s presahmi do filmovej hudby predstavuje základnú harmonickú esenciu diela. Nasledujúce časti prinášajú jednotlivé tematické bloky, výrazne podporené rytmickými modelmi pripomínajúcimi typické scény z amerického vidieka (rodeo, ľúbostný tanec snúbencov, country hudba). Objavujú sa aj expresívnejšie momenty s izolovanejšími rytmickými štruktúrami, vyjadrujúce pocity neistoty z prebiehajúcej vojny. Siedma časť, spracúvajúca melódiu protestantského hymnusu *Simple Gifts* (Jednoduché dary) zo zbierky historika Edwarda Deminga Andrewsa, sa stala najpopulárnejšou časťou skladby, čo bolo pikantné vzhľadom na Andrewsovo členstvo v pomerne vplyvnej kresťanskej sekte šejkrov (Shakers) – Spoločnosti veriacich v Kristov druhý príchod. Jej výrazná téma prechádza piatimi jednoduchými gradačnými variáciami tvoriacimi napokon ťažiskový úsek celého cyklického formového oblúka. Záverečná ôsma časť sa vracia k sentimentu z úvodu, na ktorý plynule nadväzuje kóda s vlniacou sa impresionickou harmonickou pavučinou. Dielo svojou atmosférou vynikajúcim spôsobom vystihlo požadovanú tému a právom sa radí k symbolickým klenotom americkej hudby 20. storočia.

Leo Konno

Leo Konno (umeleckým menom **LEO**) sa narodil v roku 1998 v Japonsku. Hre na koto sa začal venovať od svojich deviatich rokov. Študoval pod vedením hráča na koto a pedagóga Curtisa Pattersona, neskôr aj u uznávanej japonskej hráčky Kazue Sawai. Ako šestnásťročný sa stal najmladším držiteľom hlavnej ceny MEXT na japonskej súťaži tradičnej hudby Hogaku Music Competition v meste Kumamoto. Vystupoval ako sólista s dirigentmi ako Sebastian Weigle, Masato Suzuki, Michiyoshi Inoue, Kazuyoshi Akiyama a Nodoka Okisawa a s orchestrami Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, Tokyo Philharmonic Orchestra, Kyoto Symphony Orchestra a Orchestra Ensemble Kanazawa. V roku 2019 získal dve prestížne ocenenia – Idemitsu Music Award a Kanagawa Culture Award Future Prize. V roku 2021 pod taktovkou Masata Suzukiho uviedol so Yomiuri Nippon Symphony Orchestra svetovú premiéru Koncertu pre koto od Daia Fujikuru. V roku 2022 sa stal prvým hráčom na koto, ktorý vystúpil v džezovom klube Blue Note Tokyo, úspešné bolo taktiež jeho účinkovanie na festivale mestskej hudby Summer Sonic v Tokiu. Jeho pokusy o prekračovanie hraníc medzi hudobnými žánrami si dokázali získať veľkú pozornosť. Ako mladý talentovaný hráč na koto hľadá nové možnosti uplatnenia svojho nástroja, pričom jeho hlboký rešpekt k tradíciám vzbudzuje obdiv a je veľkým príslubom do budúcnosti.

Ivan Buffa

© Maria Frodl

Skladateľ, dirigent, klavirista a pedagóg **Ivan Buffa** je vedúcou umeleckou osobnosťou na Slovensku. Súbor Quasars Ensemble umelecky vedie od jeho založenia v roku 2008.

Študoval hru na klavíri a kompozíciu v Bratislave a na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni u Michaela Jarrella.

Diela Ivana Buffu zazneli na významných festivalových pódioch ako Wien Modern, Aspekte Salzburg, Takefu International Music Festival, Tage der neuen Musik Bamberg, Ostrava Days, Muzički Biennale Zagreb, ISCM World Music Days, Melos-Étos Bratislava.

V roku 2007 mu bola v Bratislave udelená prestížna cena Jána Levoslava Bellu za skladbu *Rituál*, ktorého premiéra sa uskutočnila v rámci festivalu Aspekte Salzburg. Za skladbu *Organismi* bol nominovaný na Cenu Tatra banky. V roku 2013 spolu s členmi Quasars Ensemble prevzal umelecké ocenenie Krištáľové krídlo.

Ivan Buffa nahral desať CD s hudbou 20. storočia, uviedol viac ako 100 slovenských skladieb, ako dirigent obsiahol ansámblový repertoár siahajúci od neskorého romantizmu, impresionizmu, neoklasicizmu a expresionizmu, cez povojnovú avantgardu až po najnovšie diela. Vystúpil so všetkými symfonickými orchestrami na Slovensku, spolupracoval napríklad aj s Bambergskými symfonikmi.

Vyučuje kompozíciu na Vysokej škole múzických umení v Bratislave a pedagogicky pôsobí aj na Universität für Musik und darstellende Kunst vo Viedni.

Quasars Ensemble

© Julia Wesely

Od svojho vzniku v roku 2008 patrí **Quasars Ensemble** k jedinečným profesionálnym hudobným telesám svojho druhu na Slovensku. Popri súčasnej klasickej hudbe sa v rovnakej miere venuje aj hudbe starších epoch. Medzinárodný rešpekt si získava za odvážne stavané dramaturgické koncepcie. Konfrontuje najnovšie súčasné diela s piliermi klasickej hudobnej histórie.

Súbor uviedol koncertné profily popredných predstaviteľov súčasnej kompozičnej špičky ako sú Bent Sørensen, Michael Jarrell, Kaija Saariaho, Toshio Hosokawa, Tristan Murail za ich osobnej účasti. Medzi umelcov, s ktorými spolupracoval, patria flautisti Camilla Hoitenga a Mario Caroli, huslisti Ilya Gringolts a Dalibor Karvay, speváci Lionel Peintre, Stephan Loges, Knut Schoch, Sergej Kopčák, Petra Noskaiová, Eva Šušková či dirigent Szymon Bywalec.

Quasars Ensemble sa predstavil na najprestížnejšom pódii súčasnej hudby – na legendárnych prázdninových letných kurzoch v Darmstadte. Účinkoval aj na Varšavskej jeseni, Arcus Temporum v Pannonhalme, Ostravských dňoch novej hudby. Vystúpil v Bruselskom Flagey, Mníchovskom Gasteigu, Hudobnom centre v Budapešti či NOSPR v Katowiciach. Je pravidelným hosťom najprestížnejších slovenských festivalov Bratislavské hudobné slávnosti a Melos-Étos.

Tri roky pôsobil ako rezidenčný súbor Kasární/Kulturpark v Košiciach. Jeho koncertný cyklus výrazne formoval projekt Európskeho hlavného mesta kultúry 2013 a ISCM Music World Days 2013 v tomto meste. V skladbe Ivana Buffu s názvom Organismi sa Quasars Ensemble zaskvel ako sólista v sprievode Slovenskej filharmónie. V súčasnosti je rezidenčným súborom Rádia Devín.

Quasars Ensemble exkluzívne nahráva pre spoločnosť Hevhetia. Titul s názvom Néo-classicisme prináša retrospektívny pohľad na znovuoživovanie klasicistického ideálu hudobnej krásy podľa antického vzoru z parížskeho a pražského prostredia 20. rokov minulého storočia. Nahrávka s dielami Arnolda Schönberga, Alexandra Albrechta a Paula Hindemita bola oslavou komornej symfónie, za ktorú súbor získal Krištáľové krídlo. Ocenenie TIP EDITORA a „6 hviezdíčiek“ ako výnimočné CD od českého odborného časopisu Harmonie získala nahrávka Quasars Ensemble Mahler, Debussy, Albrecht, Poulenc. Titul Contemporary Reflections reflektoval tvorbu súčasnej skladateľskej špičky a CD Posledné slová z produkcie Hudobného centra v Bratislave bolo výnimočným a posledným projektom legendárneho basistu Sergeja Kopčáka v spolupráci s Quasars Ensemble.

Portrét Romana Bergera prináša premiérovú štúdióvu snímku dvoch majstrovských nadčasových diel, ktoré vznikli na prahu nového milénia.

Concertino per 10 stromenti Ota Ferenczyho v spoločnosti Karnevalu zvierat Camillea Saint-Saënsa a Tanečných prelúdií Witolda Lutosławského poskytol ideálny kontext pre neofolklórny ansámblový skvost z pera barda slovenskej hudobnej moderny. Skladateľské portréty Viery Janárčekovej a Ivana Buffu sú zasa prvou sondou do sveta slovenského skladateľského umenia z produkcie prestížneho viedenského hudobného vydavateľstva KAIROS.

NEDEĽA 22. 9.

19.30

Koncertná sieň Slovenskej filharmónie

Arménsky národný filharmonický orchester

Eduard Topchjan | dirigent

Stanislav Masaryk | trúbka

Piotr Il'jič Čajkovskij

Francesca da Rimini,
symfonická fantázia, op. 32

Alexander Arutjunjan

Koncert pre trúbku a orchester As dur

Sergej Rachmaninov

Symfónia č. 2 e mol, op. 27

**Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR**

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSYSTEM

Partneri a mediálni partneri

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00

a hodinu pred každým koncertom

telefón: +4212 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Juraj Čutek Viola

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS

Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

